

:: KOTIČEK GOSPODA :: DOROPOLJSKEGA

Velecenjeni!

Preljubi striček Doropoljski, ki naši ste mladini šolski prijatelj velik, s pismom Vas naj danes spet obiščem jaz! Ker vem, da bi mi ne verjeli, da taki verzi dozoreli v glavicu moji mladi so, pa v prozo svoje bom pero zdaj namočila ter pisala, kot piše Vam učenka mala! Če Vam bi bilo morda všeč, da v verzih bi pisala več, Vam pismo celo napisati zverženo čem drugokrati; a takrat bi želela si odgovor tudi z rimami! To Vam bi pač težko ne bilo, saj vem, da radi s pevsko vilo pogostoma se bratite in kar čez noč nabrenkate z Gorjancev gozdnih kupe cele tvarine tožne in vesele!

Zadnjič sem Vam pisala, da obiskujem peti razred dekliške mestne šole. Ta razred sem dobro izdelala. Imam namreč v izpričevalu ob koncu šolskega leta v vseh predmetih „prav dobro“.

Moji dosedanji gospodični učiteljici je ime Ana in je doma v Ljubljani. Dne 26. julija je bil njen god. Šla sem ji voščiti. Ker pa je medtem že odšla na počitnice v Ilirsko Bistrico, sem ji potem tja pisala tako-le:

Velecenjena gospodična!

Prišel dan je svete Ane, Vi obhajate svoj god in gotovo iz Ljubljane kakor tudi od drugod že dobili ste voščila in prav srčkana darila! Prosim, zdaj se pa ozrite še namé, učenko svojo, ter iz mojih ust sprejmite skromno to čestitko mojo: Bog nebeški Vam podeli, da bi zdravi in veseli

mnogi god še doživeli ter še letos bi prejeli, kar današnjega Vam dne zaželelo bo srcé!

To voščilce mi je sestavil moj oče. V torek grem z drugimi učenkami naše šole za en mesec na počitnice v letovišče Zatišje nad Kranjem. Na vreči, ki sem jo dobila v šoli v namen, da denem vanjo svoje perilo in obleko, je napis: Magistrat, 107. Jako se veselim bivanja v lepem planinskem gorenjskem kraju, ker kot rojena Radovljčanka jako ljubim divno „gorenjsko stran“.

Vas vdano pozdravlja
Vaša
Emilija Rojčeva.

*

Čestiti gospod!

Usojam se prositi, da daste v „Zvonček“ sledeči spis:

Završnikova Pavla.
Slika iz šole.

Ako je v šoli kak nemir ali šepet, kdo drugi ga provzroča nego naša Pavla? Če je črnilo razlito, kdo drugi ga je razlil nego Pavla? Toda naj jo dragi čitatelj ne sodi prehudu. Navzlic svoji lahkomiselnosti ima vendar dobro srce. In kar je največ vredno: Še nepopačeno. Resnica je, da mora večkrat romati iz klopi pred ostrega sodnika — gospoda nadučitelja. In ravno to romanje sem se namenil nekoliko bolj natančno opisati.

Bilo je pred nekoliko dnevi, ko je bil v šoli zopet majhen šum, ki je prihajal vedno večí. Kdo ga provzroča, je vsakdo vedel. Nasledek je bil, da je morala Pavla in njena součenka Kerinova pred sodnji stol — h katedru. Tu jima je bilo dostati „kazen“ za njiju pregreho. Ena — dve — tri — tako sta korakali pred zgoraj omenjeni stol. Dobili sta jili vsaka dve po roki, nakar sta nekako ponosno šli v klop.

Toda ni se ne Kerinova ni naša Pavla poboljšala, marveč sta ostali stari prijateljici in stari — klepetulji.

Vem da je v tem spisu veliko napak, vendar Vas prosim, da daste v popravek ter v tisk.

V upanju, da mi ustrezete, končam in ostajam Vam vdani

Ivan Lekše,
Jelševce, Sv. Duh, p. Krško.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Pravzaprav bi zaslužil Ti dve po roki, ker imaš tako neznansko grdo pisavo, da sem se komaj spoznal iz tvojih čirečar. Tvoja pisava kaže, da nimaš potrpljenja. Ena črka visi sem, druga tja — kakor bi se skregale in steple. Ne bodi torej vihrav in površen, ampak glej vsaj na to, da bo vse, kar pride izpod Tvojih rok, lično in okusno. Pa brez zamere!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Sedaj Vam hočem prvikrat nekaj vrstic napisati. V zadjem „Zvončku“ je bila lepa slika g. dr. Turnerja, ki bi ga jaz tudi brez napisa poznal. Bil sem namreč tudi jaz že obdarovan z grozdem in drugim sadjem na njegovem krasnem domu v Mariboru in sem torej tudi jaz deležen njegove dobrosrčnosti. Sedaj hodim v IV. razred Mariborske vadnice. Pripravljam tudi risbo po načrtu Martina Krpana. Prosim, smem poslati?

Pozdravlja Vas

Josip Karba.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Gospoda dr. Turnerja poznaš osebno — poznaš torej moža, ki ga zaradi njegovih lepih lastnosti čisla in ceni vsa Slovenija. Gotovo Ti ostane njegova prijaznost in dobrotljivost vedno v spominu — pa se boš gotovo izkušal sedaj, ko si še mlad in pozneje, ko dorasteš, ravnati po njegovem zgledu. — Ako je risba gotova, mi jo pošlji!

*

Gospod Doropoljski!

Že dolgo Vam nisem pisala. Mislim, da ne boste hudi zaradi tega. Za Veliko noč sem bila doma. Jako sem se veselila tistega dne, ko sem šla proti kolodvoru. Doma so bili jako veseli, ko so me zagledali. Posebno pa mali bratec Karlo. Kar skakal je od veselja, ko me je zagledal. Kako sem veselo praznovala Veliko noč, se še popisati ne da. Mislim, da ste tudi Vi veselo praznovali Veliko noč. Pa kdo bi ne bil vesel, ko je vse živo, ko se je vse zbudilo iz dolgega zimskega spanja.

Težko že čakam prihodnjega Zvončka, da bom videla, če sem notri natisnjena.

Zdaj mislim, da sem dosti napisala.

S srčnim pozdravom Vas pozdravlja
Vaša vdana

Jožica Palečkova v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Jožica!

Kaj bi Ti neki zameril, ko pa ima vsak človek tudi druge skrbi in ne more vedno misliti samo na pisanje pisem. Sploh sem proti temu, da bi kdorkoli zanemarjal svoje dolžnosti zaradi mojega kotička. Najprej delo in dolžnost, potem razvedrilo in veselje!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenila pisati Vam par vrstic. „Zvonček“ rada berem, posebno pa pravljice v njem. Stara sem 13 let. V šolo hodim jako rada. Najrajša imam svojo součenko Amalijo Amonovo.

Naš gospod učitelj je obhajal 17. aprila svoj god. Jaz sem voščila, in sicer tako-le:

Čestiti gospod učitelj!

Zopet se je obnovil veseli praznik Vašega godu, in zopet se veseli Vaša učenka, ker Vam more za vezilo pokloniti malo voščilce. Ker je voščilo majhno, opiram se na pesnika, ki pravi: Besed pač treba dosti ni,

kjer srce srcu govori.

Dovolj je, kar je v srcu skrito,

Bogu je samemu očito.

„Živio!“

Prav srčno Vas pozdravlja z narodnim pozdravom

Nežika Pajkova,

učenka II. razr. II. odd. v Olimju pri Podčetrtku.

Odgovor:

Ljuba Nežika!

Lepo si voščila svojemu gospodu učitelju, in upam, da je bil Tvojih odkritosrčnih besed prav od srca vesel. Res je: ni lepšega voščila, nego je odkritosrčnost!

Kotičkove risbe.

J. Veronik: Iz devete dežele